

Somfai Anna SPREEK JE NEDERLANDS

A parkban bronzgyík hever
tapintásra hideg, de szeme
rám mered, mintha élne –
csak a pillanat mozdulatlan
jó lenne itt élni, eltölteni
két vagy három évet,
imbolygó lámpák fényébe
burkolózva tekerni a kanálisok
partján szorosan összetapadó
mézeskalácsházak mellett,
a sárgán világító ablakokban
összeérő fekete sziluettek,
a virágföldek színes sávjai a
vonat ablakából lassan elmosódnak
az ajtók nesztelen csukódnak,
újra nyílnak.

Hajnalban jövök el,
a piroslámpás negyed
lámpái még égnek,

sötétített üvegű caféból
kannabisz édeskés szaga dől rám,
csomagjaim a kikötőben,
pontban nyolckor jelenjen meg
érvényes vízumával, útlevelével –
kockaépület előtt csoportba verődve
marokkóiak, szurinámiak bagóznak,
földre köpnek, spreek je Nederlands,
please end of the line –
tartózkodási engedélye
kibocsátásához fél évig
nem lépheti át az országhatárt –
ismétlem, fél évig nem utazhat
spreek je Nederlands
please don't cry
a vonat ablakából a haragoszöld
sávok lassan elmosódnak,
az ajtók nesztelen csukódnak,
újra nyílnak.

Itthon újabban mindig csak a tél,
évente egyszer
szúrós gyapjúsztettek,
nedves kesztyűk fullasztó
töltött káposzta szaga tör rám,
lucskos latyakban sorok araszolnak
az utcai lámpák hideg fénykörében,
és mindig ugyanaz, gyerek mikor lesz?
Nagyanyám már kilencven,
még két évet él majd.
Nem tudja, hogy
megéri a dédunokát.
A gép ablakából figyelem
az ismerős sávokat,
a szürke és zöld ritmusát
megtöri az üvegházak ragyogása,
menekülök a megnyugtató geometriába,
welkom in Nederland,
átléptem a határt,
az ajtók nesztelen csukódnak
újra nyílnak. Végül majd
máshol, és egészen máshová.

kép | Wilco S, flickr.com